

Sladké zmatky

Hannah Lynn

Propouštění trápilo Hollyina otce po celé její dětství. Někdy se zdálo, že jen co někde dostal práci, zase ji ztratil jen kvůli pravidlu *přišel poslední, půjde první*. Máma sice pracovala pořád, brala všechny zakázky a uklízela, kde se dalo, ale jako rodina se většinou museli uskomňovat.

Byl to jeden z důvodů, proč Holly raději zůstávala s Danem a dělala v bezpečném zaměstnání nudnou práci, která se jí přičila. Bezpečí. Fakt, že se nemusela bát, jestli příště dostane výplatu, nebo se jí třeba nestane, že nebude mít na zaplacení činže. Po celé roky byli ohledně financí velice opatrní, šetřili, aby si mohli koupit vlastní domek a vnést do vztahu ještě víc jistoty. Jenže pak Holly přistihla Dana v jejich posteli s jinou ženou.

Odhodlaná neztrácet čas dalším plánováním budoucnosti se rozhodla udělat odvážný krok a zkusit za všechny svoje úspory koupit cukrárnu *Sladký život*. A podařilo se jí to.

K poslednímu tátovu propuštění došlo předtím, než Holly nastoupila na univerzitu, a tehdy pracoval na stejném místě – ve velkém skladu s krmivem pro zvířata – celé roky. Předpokládali, že tam zůstane až do té doby, než bude mít nárok na důchod, a možná ještě i trochu déle, pokud jeho kolena a záda vydrží všechno to nošení těžkých pytlů. Přestože Arthura Berryho od důchodového věku dělilo ještě deset let, Holly bezděky napadlo, jakou má ve svém věku asi tak šanci najít novou práci.

„Jak na tom je?“ zeptala se a vybavila si chmurná mračna, co se nad ním rozprostřela, když k tomu došlo naposledy. Pokud byla nablízku, nutil se

usmívat a předstírat, že se nic zlého neděje, když ale nevěděl, že se na něj dívá, viděla mu na očích, že mu to láme srdce. Při pomýšlení, že znovu takhle trpí, se jí svíraly útroby.

„Upřímně, drahoušku,“ pokračovala Wendy, „věděl, že to přijde. Myslím, že jsme to věděli oba. A není jediný, koho to postihlo. Propustili polovinu zaměstnanců.“

Vědět, že není jediný, byla malá útěcha.

„Proč?“ zeptala se Holly. „Co se stalo?“

„Víš, jak to dnes chodí. Proč nechat pracovat lidi, když si můžeš pořídit moderní stroj, který to zvládne mnohem rychleji a nepotřebuje odpočinek ani dovolenou? A podnik je pod velkým finančním tlakem.“

Holly cítila hněv, do něhož se mísil pocit viny. Z obchodního hlediska chápala, že je to rozumné řešení, zvláště pokud se podnik snaží udržet nad vodou, ale firmy by se jistě neměly soustředit jenom na zisk, měly by taky myslet na své zaměstnance. Lidi jako její otec, který pro ně věrně pracoval víc než desítku let. Holly se zhluboka nadechla a snažila se nasadit optimističtější tón.

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptala se. „Táta má spoustu zkušeností, místní lidé vědí, jak tvrdě pracuje. Jestli potřebujete peníze, abyste to překlenuli, nějak to udělám. O Vánocích se v cukrárně dařilo. Kdybyste chtěli...“

„Ne, ne, ne, drahoušku,“ přerušila ji Wendy „Neboj, zvládneme to. Pořád ještě uklízím a tvůj táta dostane malé odstupné. Pracoval pro ně řadu let. A už to nebude tak dlouho trvat, než dosáhne na penzi. Doktor mu radí, ať jde s tím bolavým kolenem a vším ostatním do předčasného důchodu. A taky jsme něco odkládali na horší časy, což se teď každopádně hodí. Ne, s penězi vyjdeme.“

„Takže bude táta v pořádku?“

Vzhledem k tomu, co jí máma právě pověděla o jejich financích, Holly očekávala rychlé a rozhodné *Ano*, ale místo toho se na druhé straně spojení znovu rozhostilo ticho.

„O peníze si starosti nedělám. Jde mi spíš o tvého otce. O to, co se mu honí hlavou. Přičilo by se mu, že ti tohle vykládám, holčičko, ale je opravdu sklíčený. Stalo se to minulý čtvrtek a myslela jsem, že ho to možná přes víkend přejde. Pochopí, že to má i světlou stránku. Ale skoro se nezvedá z gauče. Připadá si zbytečný, víš? Moc starý, aby ještě mohl být užitečný.“

Holly z toho zabořelo u srdce. Její táta patřil k nejvládnějším a nejpříjemnějším lidem, jaké vůbec můžete potkat. Vědět, že se takhle vzdává naděje, bylo trýznivé.

A pak ji něco napadlo. „Co třeba pracovat někde jako dobrovolník?“ navrhl. „V domově pro seniory U smutečních vrb by se určitě pomocná ruka hodila a jemu by prospělo, kdyby takhle vyplnil čas, ne? Nebo v útulku pro zvířata, jeden takový je od vás jen kousek, že jo? Víím, že táta psy moc nemusí, ale kdyby s nějakým začal chodit na procházky, možná by se mu to zalíbilo, a být venku je určitě lepší, než sedět pořád doma.“

„Vlastně...“ Wendy si odkašlala. „Napadlo mě, jestli bys mu třeba nenabídla práci.“

„Já?“ Holly se snažila nedat najevo překvapení, ale moc jí to nešlo.

„Nemuselo by to být moc často,“ dodala rychle Wendy. „Jen třeba dvakrát za týden nebo tu a tam pár hodin.“

Holly se zamyšleně poškrábala za uchem a snažila se ten návrh zvážit. Nechat tátu pracovat v cukrárně? Něco takového jí nikdy nenapadlo, ale proč by taky mělo? Byl donedávna v pohodě a zaměstnaný a další výpomoc v cukrárně nepotřebovala.

„Chceš, abych tátu zaměstnala?“

„Třeba jen naoko. Ani by tě to nemuselo nic stát. Můžu ti dávat část peněz vydělaných úklidem, mohla bys ho z toho platit, aby to nemělo vliv na tvoje zisky nebo tak něco. Potřebuje si jen připadat užitečný. Víím, že od tebe žádám hodně... vlastně bych to po tobě neměla chtít. Promiň. Zapomeň na to. Jen jsem přemýšlela nahlas, to je vše. Omlouvám se, holčičko. Nechme to být.“

Naoko ho zaměstnat? Ne. Holly tušila, že by to nejspíš skončilo katastrofálně, ale nemohla mít mámě za zlé, že se snaží vymyslet něco, co by mohlo pomoci. Ani jedna z nich si rozhodně nepřála, aby její táta upadl do netečnosti, jakou si pamatovala z dob svého dospívání.

„Dej mi jen minutku, abych se nad tím mohla zamyslet,“ řekla a v duchu se probírala rozpisem.

Nejčastěji jí teď vypomáhá Caroline, dokonce v cukrárně spolu s Drey někdy pracuje i o víkendu, aby měla Holly víc volna s Benem. Jenže Drey je v posledním ročníku střední školy, v září půjde na univerzitu. Dochází do cukrárny už jenom jednou v týdnu, aby se mohla soustředit na učení. Caroline zase dává přednost práci ve všední dny, aby mohla trávit čas s manžem-

lem a dětmi. Navíc už brzy dorazí velikonoční zboží a označit vše cenovkami zabere spoustu času. Možná by mohla tátu využít o víkendech, ale musel by se zapracovat dost rychle.

„Tak jo,“ řekla.

„Co prosím?“ odpověděla Wendy.

„Říkám jo. Vezmu ho, ale jenom na pár hodin. Víc nepotřebuju. Bude to většinou práce o víkendu, ale nejdřív musí přijít někdy ve všední den, ať mám dost klidu a můžu ho zaškolit. Třeba čtyři hodiny ve středu nebo ve čtvrtek. Zatím přesně nevím. A pak, až už si bude vědět rady, ho tam můžu nechat o sobotách a nedělích.“

„Ach, Holly, zlatíčko,“ vyhrkla její máma. „Ani nevíš, jak moc to pro mě znamená. Pro něj. Pro nás oba.“

„A budu mu platit,“ dodala odhodlaně. „Odvede řádnou práci, takže si vydělá peníze. Dám mu tolik, co dostává Caroline. Obávám se, že to není o moc víc než minimální mzda. Nevadí?“

„Holly, drahoušku, to by bylo skvělé. Úplně báječné.“

Wendy se odmlčela a Holly by mohla odpřisáhnout, že slyšela popotáhnutí.

„Tak jo, musím končit,“ řekla, popadla další limetkový bonbon s čokoládou a napadlo ji, že by se k těm strašně dobrým cukrovinkám dokonale hodila koupel ve vaně a sklenka bílého vína. „Ještě musím udělat pár dalších věcí.“

„Jistě, jistě. Děkuju, holčičko. Jo, a ještě něco...“

„Ano?“

„Prosím tě, neříkej tátovi, že jsem tě k tomu navedla. Kdyby myslel, že je to nějaký milodar, nepůjde do toho. Musíš mu to nabídnout ty sama.“

Holly si uvědomila, že se tohle dalo čekat.

„Fajn, mami. Postarám se, aby to nezjistil.“

„Možná bys mohla koncem týdne přijet a postěžovat si, kolik toho teď máš, a tak dál. A neprozrazuj mu, že ode mě víš, že přišel o práci, jinak mu to bude hned jasné. Musíš počkat, až to sám vyklopí, a pak se tvař šokovaně. No, kdybys mohla přijet někdy před pátou, kdy by normálně byl v práci, mohlo by to vypadat přesvědčivě.“

Holly bušilo ve spáncích, začínala ji bolet hlava. Najednou se zdálo, že jde o víc než jen přenechat tátovi pár hodin práce.

„Bezva, dám ti co nejdřív vědět. Musím se zeptat, s čím kdo v příštích dnech počítá.“

„Ještě jednou díky, Holly. Mám tě strašně moc ráda.“

„Já tebe taky, mami.“

Holly típla hovor a dlouze si povzdechla.

Pracovat s tátou? Jaké to asi bude? Nejistě hodila hrst obalů od bonbonů do koše. Táta je klidás a se všemi vychází dobře, tak snad bude všechno v pohodě. Když dospívala, vždycky mírnil její obavy, choval se racionálně a logicky. Na rozdíl od Wendy s ním mohla trávit hodiny v přátelském tichu. Možná to nakonec bude něco jako požehnání. Od té doby, co se Holly přestěhovala zpátky do Bourtonu, se cítila provinile, že s rodiči netráví dost času. Jen s nimi tu a tam krátce povečeřela a s mámou občas zašly na šálek čaje. Všechno jí to připadalo hrozně uspěchané. Tímhle se ten problém každopádně vyřeší.

Ještě o tom rozhovoru chvíli přemýšlela a pak napsala Benovi, aby zjistila, jak to vedle jde s Tobym. Uplynula minuta a dvě malé šedé fajfky pod sdělením signalizovaly, že příjemce zprávu neotevřel. Ben nepatřil k lidem, kteří mají mobil neustále u sebe, a teď, když je u něj Toby, ho nejspíš nechal v jiné místnosti. Může klidně trvat celou věčnost, než si to přečte. Holly naštěstí přesně věděla, jak ten čas stráví.

Jamiein dům byl skvělý v tom, že se tam nacházely dvě koupelny. Jamie měla jednu hned vedle své ložnice, což znamenalo, že rodinná koupelna patří Holly. A někomu, kdo se s oblibou naloží do vany a potřebuje spoustu místa pro všelijaké krémy a vodičky, tohle dokonale vyhovovalo. Vyzbrojená sklenkou vína a pytlíkem sladkostí zamířila po schodech nahoru a sundala z radiátoru v pokoji ručník. S plnou náručí věcí otevřela loktem koupelnové dveře.

Ze všeho nejdřív uviděla oblak horké dusivé páry. Vyvalil se otevřenými dveřmi ven, pomalu se rozestupoval a odhalil muže s ručníkem přes hlavu. Energicky si vysušoval vlasy a vůbec nevnímal Hollyinu přítomnost. Aspoň předpokládala, že o ní neví, protože když se rozplynuly poslední zbytky páry, vyšlo najevo, že je očividně nahý.

Holly se musela odvrátit. Chtěla se odvrátit. Ale zdálo se, že ji šok úplně ochromil, nohy se odmítaly hnout a oči se upíraly k postavě muže, který stál před ní a crčela z něj voda. Kolem krku mu visela kožená šňůrka s dřevěným přívěskem, na nějž se snažila soustředit pozornost. Jenže to bylo víc než jen trochu obtížné vzhledem ke všemu ostatnímu, co bylo vystaveno. Předně svaly. Dokonale vypracovaný hrudník, pod nímž se rýsovalo senzační břišní svalstvo, lesknoucí se kapkami vody, co stékaly níž...

„Panebože!“ vykřikla Holly, když konečně našla hlas a uvědomila si, kam míří její pohled. „Ehm... no... já...“, koktala.

Muž vzlédl a sundal z hlavy ručník, takže se objevily volné kadeře vlasů sahající těsně pod ramena. Kupodivu se zdálo, že mu její přítomnost vůbec nevadí.

„Ahoj, ty musíš být Holly,“ řekl s měkkým americkým přízvukem. „Já jsem Fin. Jamiein přítel. Těší mě, že tě konečně poznávám. Jen si vezmu osušku a pak ti podám ruku.“

„Ano. Ano, jistě. Bezva,“ odpověděla hlasem, z něhož číselá britská rezervovanost a korektnost, a otočila se k němu zády.

„Ehm...“ Rozpačitě si odkašlal a Holly se ohlédla. „Asi jsem ji nechal v Jamieině pokoji. Promiň, nevadí, kdybych se kolem tebe protáhl?“

„Protáhl...?“

Naznačil, že Holly stojí ve dveřích.

„Jejda,“ vykřikla a pištivě se zasmála. „Osuška. Jo. Uhnu ti z cesty.“

Odcupitala zpátky do svého pokoje, s prásknutím zavřela dveře, zalapala po dechu a plácla sebou na postel.

Co to sakra bylo? Jen se jí to zdálo? Ne. Ten výjev se nemohl odehrát jen v její fantazii. Ale ať si průběh večera představovala jakkoli, uvidět ve své koupelně úplně nahého a nepopíratelně atraktivního muže na seznamu možností figurovalo hodně nízko.

O minutu později se ozvalo klepání na dveře.

„Ahoj,“ řekla Jamie, strčila dovnitř hlavu a zašklebila se. „Tak ses prý seznámila s Finem.“

„Jo, to je teda fakt, seznámili jsme se,“ odpověděla Holly s upjatým úsměvem, neschopná podívat se kamarádce do očí.

„No, říkal, že se ti ukázal zepředu a byl na Adama. Promiň. Trochu spěcháme a musela jsem si oholit nohy. Fakt jsem nechtěla, aby to viděl. Víš, jak to myslím?“

Jamie jí cosi vykládala, ale Holly se ještě nevzchopila natolik, aby rozuměla řeči v úplně normálním tempu. O chvíli později už to zvládla.

„Takže to mezi tebou a Finem pořád ještě klapě?“

„No, Finlay je teď můj kluk. Chodíme spolu.“

„Páni.“

Šok, který Holly právě zažila v koupelně, částečně zastínila skutečnost, že její kamarádka otevřeně přiznává vážnější vztah. Jamie vešla do pokoje a významně se zazubila.

„Já vím. Šílené, co?“

„To šlo rychle.“ Holly nenapadlo nic jiného, co by mohla říct. Jakákoli zmínka o Finových zjevných tělesných přednostech jí nepřípadala vhodná.

„Že to říkáš zrovna ty. Uvědomuješ si, že jsi tento týden poprvé doma?“

„Nejsem,“ odpověděla dotčeně. „S Benem jsme tu byli ve středu, hráli jsme monopoly, pamatuješ? Kde byl tehdy *Finlay*? Ani tě nenapadlo se o něm před námi zmínit?“

„Prostě na to nepřišla řeč. A vůbec, o to nejde. Bylas tu s Benem. Což přímo volá po otázce, proč u něj nejsi teď? Myslela jsem, že ses k němu v podstatě nastěhovala. Přišlo mi, že vy dva se mimo pracovní dobu nedokážete rozloučit.“

„Ovšemže to dokážeme. A nenastěhovala jsem se k němu,“ odpověděla Holly se záchvěvem provinilosti. Opravdu tady musí trávit víc času. I když soudě podle toho, že se Fin v její koupelně chová jako doma, se těm dvěma líbí mít soukromí. Ale ten komentář si radši nechala pro sebe.

„Objevil se tam Toby,“ řekla. „Benův synovec, víš? Chtěl s ním něco probrat. A vůbec, o sobě mluvit nechci. Chci mluvit o tobě. Pověz mi úplně všechno. Co dělá? Odkud je? Američan, že jo?“

„Někde od Kalifornie.“ Jamie se zazubila tak, jak to Holly nikdy dřív neviděla. Kulaté tváře jí zrůžověly a celý obličej se rozzářil.

Jamie randila docela často, ucházela se o ni polovina mladých mužů v Bourtonu, ale ještě nikdy o nikom nemluvila jako o svém klukovi.

„Páni, tak to musí být hodně výjimečný,“ řekla Holly.

Přestože ta slova vyřkla, z nějakého důvodu se držela zpátky. A došlo jí, že ji Jamiein široký úsměv znervózňuje. Jasně, je skvělé, že si někoho na-

šla, ale než se Holly začne rozplývat nadšením, ráda by o něm věděla trochu víc. Bylo očividné, že se Jamie bezhlavě zabouchla do muže, který ani nepochází ze stejné země jako ona. Holly si rozhodně nepřála, aby kamarádce zlomil srdce.

„Jo, je skvělý. Myslím, že až ho poznáš, bude se ti opravdu líbit. Bylo by fajn, kdybyste se mohli vídat víc.“

„No, už jsem z něj viděla hodně,“ zabručela Holly.

„Až se vrátíme, můžeme třeba domluvit dvojité rande, nebo i trojitě s Michaelem a Caroline.“

„Až se vrátíte? Někam jedete?“ zeptala se Holly, nejistá, jestli se Finovi ještě někdy dokáže podívat do očí, natož aby s ním seděla u večeře.

Jamie se podívala na hodinky.

„Jo, a měli bychom sebou hodit. Odlet je v devět čtyřicet. A víš, jak je to teď s odbavováním. Všechno trvá věčnost.“

Holly předpokládala, že jdou do hospody nebo do kina, anebo, pokud by je popadla chuť na neuvěřitelné dobrodružství, zajedou třeba do Bristolu nebo Bathu. Ale odlet?

„Někam letíte?“

Jamie se znovu podívala na hodinky a pak se ohlédl přes rameno, vešla do pokoje a zavřela dveře.

„Tak jo, ale nesmíš Finovi nic vykecat. Zamluvila jsem pro nás tři noci v Amsterdamu. Mám pár dní volno a on zrovna taky nepracuje. Uviděla jsem lákavou nabídku a napadlo mě: proč ne? Ještě neví, kam pojedeme. Řekla jsem mu jen, ať si sbalí pár věcí a vezme si pohodlné boty. Půjdem na šíleně dlouhou pěší prohlídku.“

Holly chvíli trvalo, než to sdělení strávila.

„Jedete spolu na dovolenou?“

„Já vím. Ale bude se mu to líbit, že jo?“

Tvářila se šťastně, jenže Holly dělalo potíže její pocity opřítovat. Dovolená může stát spoustu peněz, jak věděla po všech těch letech s Danem, kdy radši zůstávali doma ze strachu, že by jim to moc ukrojilo z úspor. A Jamie dokonce říkala, že Fin nepracuje.

„Všechno platíš ty?“

„Jak říkám, on o tom ani neví, a fakt po někom nemůžeš chtít, ať platí, když ho chceš překvapit, ne? A vůbec, když jsme tady, uhradí víc, než by musel. Je už takový.“

„Páni.“

To bylo jediné slovo, na jaké se Holly zmohla, zatímco se snažila urovnat si myšlenky. Na jednu stranu měla radost, opravdu ji těšilo, že je Jamie tak šťastná. A nemohlo to přijít v lepší dobu, když teď Holly tráví všechny večery a volný čas s Benem. Na stranu druhou se s tím chlápkem seznámila teprve nedávno a už spolu jedou do nějakého evropského města na dovolenou, kterou celou platí ona. Možná se tak rychle sblížili proto, že byla Jamie poslední dobou pořád sama. Třeba ji do toho vztahu vehnala samota. Tak či onak, v Hollyině mysli se rozeznělo tisíc poplašených zvonků.

„Pověz mi ještě jednou, jak jste se seznámili.“ Holly se to téma snažila nadnést co nejtaktičtěji.

Jamie se zajískřilo v očích, ale než stihla promluvit, ozvalo se klepání na dveře a po něm Finův hlas.

„Zlato, neměli bychom sebou hodit? Říkalas, že musíme odjet nejpozději v půl, a je po půl.“

„Oukej,“ zavolala na něj Jamie. „Už jdu.“

Znovu se otočila k Holly a poslala jí vzdušný polibek.

„Slibuju, že ti po návratu povím, jak to všechno bylo. A kdybys měla čas na pečení, fakt se mi stýská po tvém domácím chlebu. Taky si s Benem nezapomeňte vyhradit v úterý volno na moje narozky. Fin něco plánuje.“

„Slyšel jsi o něm? Fakt je, že o něm mluvila, ale netušila jsem, že je to vážné. Určitě ne natolik, aby s ním jela na dovolenou a taky ji celou zaplátila. Říkala jsem, že ho tím chce překvapit?“

„Jo, už dvakrát.“

Jen co Jamie s Finem odjeli, Holly zavolala Benovi. Neměla v úmyslu mu sdělovat své obavy o společnou kamarádku, chtěla prostě vědět, jestli je s Tobym všechno v pohodě a jestli ho už Ben odvezl zpátky domů. Jen co ale otevřela pusku, začala ze sebe chrlit všechny novinky. Pochopitelně se zmínila o incidentu ve sprše. Rozhodně před Benem nechtěla nic tajit, i když za tohle absolutně nemohla. Jak čekala, její ponížení ho velice pobavilo. Zmínka o incidentu ve sprše ji ovšem dovedla k té záležitosti s dovolenou a najednou měla plnou hlavu starostí. Ani nemá adresu hotelu, kde se ti dva ubytují. A nezná Finovo příjmení pro případ, že by se musela obrátit na

policii. Kdyby se Jamie něco stalo, kdo by se o tom dověděl? Jen co ukončí telefonát s Benem, požádá ji textovkou o kompletní itinerář.

„Nemyslíš, že je to divné? Byla celou věčnost single a báb, vrhne se do toho střemhlav.“

„Asi jako já, chceš říct?“

Holly navzdory všemu cítila, jak ji zaplavuje teplo. Ben tato slova s oblibou používal jako žert, když mluvil o svých pocitech ve chvíli, kdy kvůli Holly přelétl přes řidítka svého kola.

Povzdechl si. „Poslyš, Jamie umí posoudit charakter lidí na jedničku, tečka. Jestli tomu chlápku věnuje svůj čas, tak jí za to stojí a ty se s tím musíš smířit. Určitě budeme mít už brzy spoustu šancí líp ho poznat. Teď mě napadá – možná mu půjde scrabble ještě hůř než tobě, zvlášť když nepovolíme americkou verzi slov, a pak nemusíš skončit jako poslední pokaždé, když večer hrajeme hry.“

„Moc vtipné.“

„Taky myslím.“

Měl ovšem pravdu. Jamie byla na posuzování charakteru lidí skvělá, hlupáky netrpěla. Holly napadlo, že se jí možná jen tu a tam zeptá, jak to na výletě jde. Tak by mohla mít přehled o tom, co dělají a kde jsou.

„No a co Toby?“ zeptala se, když se konečně dostala k důvodu, proč volá. „Už jsi ho odvezl domů?“

„Abych pravdu řekl, je to trochu složitější,“ odpověděl Ben. „Zdá se, že to mezi ním a Jess už dlouho vřelo a teď to bouchlo. Nabídl jsem mu, že může zůstat přes noc.“

„Ó!“

Z Hollyina hlasu se ozývalo překvapení. Věděla, že Benova starší sestra Jess bydlí v nedaleké vesničce kousek od Stow-on-the-Wold, ale ještě se s ní nesetkala. Vlastně ji už několikrát napadlo upozornit na to Bena, ale ani on ještě nebyl oficiálně představený její rodině, takže tomu nepřipisovala velký význam.

„No, dává to smysl,“ pokračoval Ben. „Chodí na zdejší střední školu, kam odsud dojde pěšky, a může si dokonce přispát, když nemusí jet autobusem. Doufejme, že se brzy uklidní a bude s ním rozumnější řeč. Dal jsem Jess vědět. Teď tam zajedu pro pár jeho věcí. Myslím, že oběma prospěje dát si pauzu.“

„Tak jo,“ odpověděla Holly, nejistá, proč je z té zprávy tak podrážděná. Toby je koneckonců Benův synovec a evidentně potřebuje pomoc.

„Můžeš klidně přijít sem a dívat se s Tobym na telku, než se vrátím. Nebo se mnou můžeš jet do Stow, ačkoli to moc zábavné nebude, jenom vyzvednu pár tašek. Jak chceš, je to na tobě.“

Instinkt jí okamžitě radil vybrat si druhou možnost a sednout s Benem do auta. Měli by šanci povídat si nebo poslouchat rádio, jednoduše být spolu. Ale venku ještě pořád lilo a opustit teplo domova se jí moc nechtělo, zvlášť když ji dosud lákala vidina horké lázně s vínem a čokoládou.

„Víš co? Asi radši zůstanu tady,“ řekla.

„Vážně?“

Teď zaznělo překvapení z Benova hlasu.

„Je pár věcí, které už fakt musím udělat. Kuchyně potřebuje pořádnou čistku. Jamie moc nevyklízí ledničku, takže se bojím, co tam vzadu roste, a v předchozích dvou týdnech se tu nahromadila halda věcí na vyprání.“

„Určitě?“

„Samozřejmě.“

„Fajn, jak chceš. Uvidíme se ráno, jo?“

„Jasně.“

Rozhostila se odmlka. Po telefonu spolu mluvili zřídka. Nemuseli si telefonovat, když se tak často vídali. Holly si teď nebyla jistá, jak hovor ukončit. Věděla, jaká slova by chtěla použít a jakou odpověď by ráda slyšela. Ale žádný z nich se dosud neodvážil ta slova vyřknout.

„Tak se dobře vyspi. Teda až se dostaneš do postele,“ dodala.

„Ty taky, Holly Berryová. Dobrou noc.“

Když zavěsila, cítila zvláštní chvění, jemuž tak docela nerozuměla. Koneckonců se rozloučí jen na jednu noc.

Překlad Blažena Kukulišová